

Avui s'estrena 'True West', la tercera incursió de l'actor David Selvas en el camp de la direcció

Condemnats a buscar l'autenticitat

Teresa Bruna
BARCELONA

"Si em truquen del Nacional o d'on sigui, només hauré de veure si ens entendrem amb el preu. Però posar en marxa una història, involucrar-s'hi, involucrar-hi la gent amb qui penso que puc fer la història (Ivan Massagué, Jacob Torres, Norbert Ibero i Mürfila), crear-la nosaltres... Aquest punt de buscar-te la vida, la sensació d'equip... és tan diferent d'un contracte!". David Selvas diu aquestes paraules amb els ulls brillants, fascinat d'haver dirigit *True West* (*Autèntic Oest*). Es va estrenar al Temporada Alta i avui arriba al Versus Teatre, on es quedarà fins al 4 de febrer.

L'autor és Sam Shepard, tan polifacètic com Selvas (director, escriptor, lletrista de Bob Dylan, guionista, actor...), però el jove autor Àlex Mañas n'ha fet una adaptació "gamberra", basada a extreure i subratllar les dues línies argumentals que més s'acosten a la realitat actual: l'existencial, que remena en el camp de la insatisfacció, i la social, que parla de l'enfrontament entre el ric i el pobre, els

Jacob Torres i Ivan Massagué: Lee, el germà del desert, i Austin, el de ciutat ■ LA TROCA I SINGULAR

avantatges d'arribar el primer. Aclareix, però, que el text s'ha respectat en un 80%, amb algun monòleg i diàlegs afegits. "Per si de cas, millor que no vingui el Shepard", bromeja.

Aromes d'Amèrica

Tot i que hi ha referències actuals tan clares com l'aparició d'una coneguda políti-

ca catalana, Selvas ha mantingut l'esperit americà amb els sons del desert de Califòrnia interpretats en directe per Mürfila (guitarra elèctrica). L'argument gira a l'entorn de dos germans, l'un intel·lectual, creador... i l'altre, una mena de delinqüent marginat. El retrobament després de cinc anys planteja dubtes com ara: qui

és més feliç, el que té una vida estable o qui no té res perquè ha escollit la llibertat? ¿La llibertat i l'estabilitat són antagòniques? A *True West*, les vides dels germans es transmuten perquè, pel damunt de tota qüestió, l'home té una insatisfacció intrínseca, existencial. El públic també hi pot trobar la seva resposta. ■

Cedés
d'avui

J.M.
Hernández
Ripoll

Devil's got a new disguise Aerosmith

Un recull de les cançons fonamentals d'aquesta banda de heavy formada a Boston el 1970. Inclou un remix de *I don't want to miss a thing* i de regal s'han afegit dos temes nous. Una excel·lent oportunitat per recordar la consistència sonora d'aquest grup. (SONY/BMG)

Ayo

De sang mestissa, vida nòmada i amb un gust molt refinat per a la música, Ayo debuta amb un disc melòdic de clara tendència pop i reggae. Les seves cançons, així com la seva veu, són tendres i dolces. Un disc de nivell considerable on queda clar que és fruit d'una llarga maduració. (POLYDOR)

CARME CANELA & LLUÍS VIDAL TRIO
ELS NOSTRES ESTÀNDARDS

Els nostres estàndards Carme Canela Lluís Vidal Trio

Una relectura de les cançons tradicionals catalanes des de l'òptica jazz. Lluís Vidal Trio i la cantant Carme Canela interpreten versions de *La lluna la pruna* o *El ball de la civada*, que qualifiquen d'*Els nostres estàndards*. (CONTRABAIX)

Altres cançons a Mahalta Xavier Monge Trio & Carme Canela

Carme Canela també participa en aquest projecte en què el trio de Xavier Monge musica en clau de jazz una dotzena de poemes del desaparegut Màrius Torres. (QUADRANT RECORDS)

Nanas contemporànies Diversos

Concebut per Pedro Burruero, inclou 19 peces originals que van de les tradicionals catalanes i flamenques a les *tecnonanas* d'avantguarda, el pop indie i la música clàssica. De Maria del Mar Bonet a Lole y Manuel, de Velure a Marllango. (K-INDÚSTRIA)

Titani

Vitalitat i energia folk, la que mostren els Titani, una nova banda formada per la fusió dels matornins La Coixinera amb el duet de dolçainers valencians Escandall. El disc és el resultat d'uns directes que van destacar per la seva força rítmica. Perfecte per ballar a totes hores. (TEMPS RECORD)

Crítica* circ

Jordi Jané

El Raluy de sempre

Sensació de territori conegut, d'espectacle conegut. Arrenquen els Szeveni, acrobates hongaresos a la gronxadora russa, voluntariosos però no gaire empàtics. Jean-Christophe eleva el to amb arriacades escomeses al trapezi de gran balanç. Després, clàssics de la casa: els equilibris d'espasa i punyal de Lluïsa Raluy, els malabars de William i l'atractiva *chinoiserie* de Chi-Bay-Li (Rosa Raluy): dansa amb ventalls, acrobàcia i malabars amb meteors. Chi-Bay-Li s'acomoda apilant-se damunt del cap sis bols llançats amb el

peu dret mentre amb l'esquerre controla el monocicle. L'acrobàcia còmica dels Paco Boys és una adaptació del número que els Fumagalli Boys van popularitzar al Roncalli, alhora versió d'un clàssic. Pell de gallina amb l'esfera de la mort i la noia enmig de les motos. A més de ballar brillantment un tango, el pallaso Joan fa les represetes i dóna la rèplica al clown Lluïset.

Tot venent crispetes, els catorze anys de la monociclista Niedzella m'explicaven que aprofita per innovar el seu número ara que no treballa a l'espec-

Són cinc generacions de l'únic circ tradicional català

tacle. I jo enyorava els equilibris que son pare, Jerzy Swider, fa amb una ampolla de cava i una taula de billar. Els Raluy reciclen periòdicament els números de la casa i els combinen amb els contractats. Amb aquesta filosofia de guaret van sembrant els seus espectacles arreu de Catalunya i sempre que tornen a un lloc hi són ben rebuts. Sempre ho han fet així i, tret

d'algun episodi advers, sempre les han vist a venir. Són cinc generacions de l'únic circ tradicional català i han esdevingut clàssics, referència. Potser la tranquil·litat que això genera no els deixa fer una necessària passa endavant, anar una mica més enllà sense renunciar a una estètica i a un model d'espectacle que han demostrat que funciona i agrada.

*
Circ-Museum Raluy
PRESENTADOR: CARLES RALUY.
PORT VELL, BARCELONA
28 DE DESEMBRE